

си крило, Александър намѣрилъ, че персийцитѣ, благодарение на храбростта на тессалийската конница, били вече отблъснати. Тѣзи конница, съ съдѣйствието на стрѣлцитѣ, нападнала отъ фронта и фланга дѣсно то крило на персийцитѣ и съ това го задържала, а наскоро, като се научило за поражението и избѣгването на Дария, то тоже избѣгало.

И тѣй персийцитѣ, имайки на своя страна прѣвѣсходството въ силитѣ, почти заловили македонската войска и отъ двата фланга. Но македонцитѣ не само, че отблъснали фланговитѣ имъ нападения, но и сами разбили центра и двѣтѣ имъ крила.

Разбитата персийска войска избѣгала задъ находившата се въ тила ѝ рѣчичка Ликъ (днесъ Зарбѣ) и прѣзъ Арбела. Александър и Парменионъ, вѣски съ своето крило, прѣслѣдвали персийцитѣ до Ликъ. При това Парменионъ прѣвзелъ стана, всичкитѣ тяжести, слонове и камили на персийцитѣ. Като прѣминалъ прѣзъ Ликъ, Александър привечеръ расположилъ войската си на другия брѣгъ въ станъ, на почивка, а въ полунощъ продължилъ прѣслѣдванието и на другия день прѣвзелъ Арбела и въ нея съкровищата и оржжието на Дария.

Спорѣдъ казванieto на грѣцкитѣ историци, загубата на персийцитѣ въ Гавгамелския бой (извѣстенъ по вече подъ название Арбелский) възлизала, спорѣдъ едни до 40.000, а спорѣдъ други до 100.000 и даже до 300.000 души, а загубата на македонцитѣ — спорѣдъ едни до 500, а спорѣдъ други само до 100 души и около 1000 коня. Тѣзи показания сж твърдѣ съмнителни; истината обаче е тѣзи, че въобще загубитѣ на персийцитѣ били твърдѣ значителни, а тѣзи на македонцитѣ — маловажни.

Такава била третия голѣма битка на Александра съ персийцитѣ, която по искусството на неговитѣ рас-

порѣждания, по отличното дѣйствието на войскитѣ му, по рѣшителността и важноста на издържаната въ нея побѣда и послѣдствията ѝ, стои още по горѣ отъ двѣтѣ прѣдшествующи битки при Граникъ и Иссъ. Като се разгледатъ всичкитѣ съвокупно, може да се каже, че тѣ съставляватъ, като че ли три отдѣлни, но тѣсно свързани помежду си части на едно стройно цѣло, три послѣдователни, въ борбата на Азия съ Европа, развязки, важноста и значението на които растяли постепенно все по вече и по вече.

Прѣдполагайки, че Александър, като издържалъ побѣда, ще отиде къмъ Вавилонъ и Суза (въ околноститѣ на днешния Шушдѣръ или Шустѣръ, въ персийския Хузистанъ), пжтя къмъ който прѣдставлявалъ по голѣми удобства за движението и хранението на македонскитѣ войски, отколкото пжтя къмъ Мидия, Дарий избѣгалъ въ Екбатана (въ околноститѣ на днешния Хамаданъ, въ персийската областъ Иракъ-Аджами), придруженъ отъ малобройна войска, останалата часть отъ която се прѣснала по разни посоки. Александър, наисгна не го прѣслѣдвалъ по натагъкъ отъ Арбела, и тръгналъ право за Вавилонъ, и отъ тамъ за Суза. И двата тѣзи града му се покорили доброволно. Като далъ на войскитѣ си и въ двата кратковременна почивка, като урѣдилъ управлението на Армения, Мессопотамия, Ассирия, Вавилония и Сузияна (днешнитѣ турски: Армения, Кюрдистанъ, Аль-Джезире и Иракъ-Араби и персийския Хузистанъ) и като се усилилъ съ подкрѣпленията дошли отъ Македония и Гърция на брой около 10.000 души и съ спомагателнитѣ войски на много, доброволно покоривши се нему персийски владѣтели и велможи, и други подвластни на персийцитѣ племена, — Александър тръгналъ